

esquerra Cat Nord

Crisi econòmica i associacionisme

El repte de la supervivència en el món associatiu



Cartell de la festa d'Herri Urrats, associació de sosteniment a les ikastoles d'Iparralde

REDACCIÓ

La situació de crisi, financera primer i econòmica després, que viuen la major part dels països occidentals solen ser, malauradament, l'excusa ideal per part dels governs conservadors per aplicar retallades ideològiques en les seves línies pressupostàries. Això implica que, per norma general, els primers damnificats resulten les classes populars, víctimes de pèrdues de drets laborals i socials, i també, no cal menystenir-ho, culturals. La por, lògica i comprensible, de patir una reducció o una supressió dels drets bàsics de l'estat del benestar fa que bona part de la població es mobilitzi en la seva defensa. Aquesta capacitat de resposta, però, i per diverses raons començant per la seva mateixa diversitat, difícilment es veu quan el sector afectat és la cultura o el món associatiu, restant doncs aquest en una major situació de fragilitat.

A la Catalunya Nord cal afegir, a més, l'excessiva dependència financera d'una sola administració de bona part de les associacions, la Generalitat de Catalunya, víctima ella mateixa d'un espoli fiscal continu per part de l'Estat espanyol. Conscients de tot plegat, ERC

Catalunya Nord va organitzar, fa ja més de 2 anys, una jornada de reflexió sobre el món associatiu i finançament, amb participació dels diferents sectors consernits, així com la de Mertxe Kolina, membre d'Herri Urrats, associació de finançament de les escoles basques a Iparralde. Les conclusions d'aquella jornada tenen plena validesa avui: cal treballar en la via d'augmentar la capacitat d'autofinançament de les associacions, reduir la dependència de la Generalitat, que ha d'aportar el plus que permeti a les nostres associacions la consolidació, creixement o excel·lència, però que no ha de ser la base del seu funcionament, implicar en major grau a les administracions nord catalanes, els nostres impostos han de servir per recolzar les nostres associacions, i evitar la divisió del nostre teixit associatiu, que no fa més que debilitar-nos a tots plegats. El teixit associatiu, pilar bàsic en la cohesió social, és l'eina que estructura i dinamitza la societat per a un projecte de país que hem de construir.

Editorial

Un mes d'abril que obre la porta a l'esperança!

El dissabte 9 d'abril, un matx de rugbi feia que més de 35.000 nord catalans ignoressin el Tractat dels Pirineus i gaudissin de veure el seu equip jugar a la capital catalana. Era evident per a tothom que aquell no era un desplaçament més, significava, si més no per l'espai d'unes poques hores, l'esborrament d'una frontera que fa 351 anys que tracta de dividir la nació catalana. Semblava el preludi de la gran festa que viuria el 10 d'abril Barcelona, amb més de 250.000 persones participaren en la consulta popular per la independència. Aquells que deien que a Barcelona no es podia fer s'equivocaven i la tasca feta durant un any i mig arreu del Principat pels centenars d'organitzadors, milers de voluntaris i el gairebé 1 milió de ciutadans que van participar dipositant el seu vot han posat el debat sobre la independència de Catalunya al centre de l'activitat política. Uns dies més tard, 100.000 persones es manifestaven a València en favor de TV3, de la llengua catalana, la llibertat i la transparència, farts de la corrupció i l'anticatalanisme dels seus governants. I a la Catalunya Nord ciutadans i associacions s'organitzen al voltant de La Federació per plantar cara a la descatalanització, veïns de Mosset s'aixequen per defensar la terra i, modestament, Esquerra treu a la llum aquest nou butlletí que es vol una eina més en la recuperació de la llibertat del nostre poble.



JOAN
RIDAURA I HEREU

President Regional
d'Esquerra Catalunya
Nord

Premis Irla



Aire Nou de Bao guardonat amb el Premi Memorial Francesc Macià, atorgats per la Fundació Irla a Barcelona

REDACCIÓ

La Fundació Josep Irla, vinculada a Esquerra Republicana de Catalunya, va lliurar en l'acte La Nit Irla, celebrat al FAD, a Barcelona, els premis Memorial Lluís Companys, que reconeix una persona i una entitat que hagin destacat per la seva acció social en favor de l'emancipació de les classes populars o en la lluita contra la marginació dels sectors menys privilegiats, Memorial Francesc Macià, que distingeix una persona i una entitat que hagin destacat per la seva acció social en favor de la llengua, la cultura o la nació catalanes, i el Premi d'Assaig Breu Irla, per estimular l'estudi de la realitat política, econòmica, social i cultural dels Països Catalans..

El jurat del Memorial Francesc Macià, ha decidit atorgar el premi en la categoria individual a Xavier Rubert de Ventós, 'per la seva llarga trajectòria en favor de la llengua, la cultura i la nació catalanes, destacant la seva tasca pedagògica internacional i el seu creixent compromís amb la llibertat nacional'. En la categoria col·lectiva, ha decidit entregar el premi a l'entitat Aire Nou de Bao, per 'la seva lluita de fa més de quinze anys en favor de la llengua, la cultura i la nació catalanes a la Catalunya Nord, un territori complex i difícil degut al jacobisme francès, que treballa silenciosament per homogeneitzar totes les nacions de dins les seves fronteres'.

Els guanyadors del Memorial Lluís Companys, foren la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge i Màrius Serra i el Premi d'Assaig Breu Irla 2011, per 'El mirall entelat. Barcelona, identitat i projecte nacional', de Patrícia Gabancho, finalista i l'obra guanyadora fou 'Catalunya i Euskadi. Nació Còncava i convexa', d'Antoni Batista.

Per molts anys!

A. Samsò guardonat amb el Premi Lluís Companys

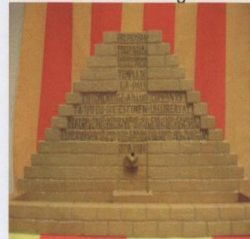


Armand Samsò en el moment de rebre el guard.



Armand Samsò i Gaixet

Armand Samsò i Gaixet (Salses, Rosselló) va neixer el 1920, el passat agost ha fet 90 anys. És un activista cultural nordcatalà. Durant la Segona Guerra Mundial fou deportat al camp de concentració de Dachau pels nazis i pel Govern de la França de Vichy. El 1981 fou un dels fundadors de la Unió per una Regió Catalana (URC) i president de l'Associació Porta dels Països Catalans, que durant més de 20 anys ha treballat per la construcció a Salses, al costat de l'autopista, d'una porta que simbolitzi l'entrada als Països Catalans. El 28 de setembre de 2003, gràcies a les subscripcions populars i a l'ajut de les institucions catalanes, i a pesar dels entrebancs burocràtics i polítics, es va inaugurar la porta, una monumental escultura d'Emili Armengol. El 2006 va rebre el Premi d'Actuació Cívica atorgat per la Fundació Lluís Carulla. Més que mai de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó.



Coll de Manrella, 17 Octubre 2010)

Armand Samsò reb el reconeixement de tota una vida de defensa de Catalunya.

El nostre company Armand Samsò va rebre el passat 17 d'octubre, en el marc de la XXXII Trobada Coll de Manrella, el Premi Lluís Companys en reconeixement de tota una vida dedicada a la defensa de la catalanitat de la Catalunya Nord i del conjunt dels Països Catalans. En el decurs de l'acte en el que també intervingueren l'escriptora Patrícia Gabancho, el periodista Martxelo Otamendi i el batlle d'Agullana i diputat al Parlament de Catalunya per el nostre partit Alfons Quera, es va distribuir el targetó que veieu adjunt on es fa un breu repàs de la trajectòria de l'Armand Samsò.

Així mteix, una delegació d'Esquerra Catalunya Nord participà en l'acte i es feu un homenatge floral a la figura de Lluís Companys i de tots aquells que lluitaren i lluiten per la llibertat.

Conflent

Quan les multinacionals s'interessen al Conflent...



Mapa de les futures vegueries catalanes

Bio, ecolo, energies renovables ..., noves paraules d'actualitat en la nostra civilització del segle XXI. Però si la frase "Salvem el Planeta" correspon ben bé per alguns a una presa de consciència sincera, provocant actes positius, iniciatives interessants, no és la mateixa cosa per alguns inversors que han flairat el bon negoci i s'en freguen les mans. Així, el nostre Conflent, que no manca ni de vent, ni de sol, provoca la cobdícia de multinacionals que cerquen "niches fiscales". Ja, Belestà de la Frontera ha pogut fer fracassar el projecte d'un parc eòlic que desfigurava el paisatge... Per nosaltres, del Conflent, tres llocs amenaçats han de ser vigilats de molt a prop: Rià, Suanyes i Mosset. A Suanyes és un projecte de microcentral hidroelèctrica (ja ben iniciat) que agafarà una part important de l'aigua del canal de Nyer, privant als ramaders de la possibilitat de regar suficientment els prats indispensables per els seus ramats. A Rià i Mosset són parcs de captadors solars al bell mig de zones de pastura. Cada vegada la manera de procedir és la mateixa: les empreses proposen als municipis un projecte seductor pels avantatges financers dels quals beneficiaran els pobles que, des de la supressió de la taxa professional, tenen moltes dificultats econòmiques.

A Mosset s'organitza l'oposició en contra d'aquest projecte que preveu la instal·lació d'un parc de 12 ha de captadors solars a La Closa

Ningú no pensa en els danys causats a uns quants pastors, a unes flors, a uns tritons o bé a unes roques gravades pels nostres avantpassats prehistòrics que desapareixen, a unes fonts mortes ... tampoc al paisatge desfigurat i enreixat impeding als excursionistes que passin. Quin pes té tot això contra l'atracció dels sous?

A Mosset una resistència de més en més forta s'organitza en contra d'aquest projecte que preveu la instal·lació d'un parc de 12 hectàrees, extensible a 80, de captadors solars a La Closa, un lloc magnífic on pasturen de sempre els ramats, on fonts nombroses i generoses alimenten la xarxa hidrològica de la Vall de la Castellana. Prou destacat al punt que una de les empreses consultades s'ha retirat del projecte ja que jutjava impensable de malmetre un lloc tan notable.

L'empresa retenguda, molt menys escrupolosa, preveu repercussions econòmiques pel municipi tan importants que tenen poca credibilitat i resta molt poc precisa pel que fa als treballs d'accessibilitat al siti, transport d'energia cap a la central de Vilafranca, manteniment dels captadors en el futur i danys ocasionats als ramaders. El Consell General, la Cambra d'Agricultura, o la Confédération Paysane són contraris a aquests tipus de projectes d'instal·lacions al sol, privilegiant la instal·lació de captadors solars en els teulats, edificis públics o zones comercials i artesanals. Alguns regidors de Mosset han fet proposicions en el mateix sentit. Malauradament minoritaris per una sola veu, han pres doncs la iniciativa d'informar a la gent del poble, han fet una petició i d'altres gestions que els ha permès d'obtenir la celebració d'una consulta pública, que el batlle, molt poc democràticament, els havia negada fins ara! La secció ERC Conflent coneixedora d'aquest projecte, es solidaritza i participa activament en aquest combat en defensa de la nostra terra. El proper acte serà de participar a la consulta pública que ha de convocar el batlle. També proposem de fer una caminada fins a La Closa seguida d'un debat al vilatge. Recordem que la signatura del contracte d'arrendament per l'estudi i implantació hauria d'haver ser feta abans de l'1/01/2011. No podem perdre temps. Actuarem per fer recular aquells que, amb el pretext del turisme, ja han destrossat costa i muntanya, que especulen amb les terres agrícoles i que ara volen agafar el que resta. El Conflent no serà una presa tan fàcil i la resistència serà dura. Nos cal ser vigilants, decidits i motivats per defensar la nostra terra; Hem de ser gent valenta!

Maria Planas

Esquerra Republicana de Catalunya del Conflent.

Costa Vermella

Sobre l'ampliació del port i altres projectes.



La Costa Vermella i Banyuls de la Marenda.

REDACCIÓ

Quan el 1983 Jean Rède s'ha fet batlle de Banyuls, els banyulencs han descobert de pressa la seva noció molt particular de la gestió municipal! No ha calgut força temps per comprendre que períodes agitats es preparaven i no en estan decebuts! Un seguit d'actuacions dubtoses, sense descuidar les violacions de les Lleis Muntanya i Litoral tot això durant 15 anys i sense ser inquietat mai per les autoritats competents, al contrari! JR és l'amic de tots els prefectes dels quals el més il·lustre és el prefecte Bonnet, l'incendiari dels casots corsos. Però no hi ha que a la Prefectura que JR té amics, també a la DDE, als Imposts, al SGAD i en tots els serveis públics que li podrien posar garrots a les rodes. El resultat d'aquest teixit d'"amics" és un laxisme general catastròfic per a les finances banyulencs. Quan ha estat fotut fora per en Pere Becque a les eleccions municipals de 1995, JR deixà darrera d'ell un poble desfigurat i un deute municipal abismal.

S'hauria pogut creure Banyuls definitivament a l'abric de l'avidesa megalòmana de Jean Rède, mes era sense comptar amb l'ambició de Patrick Médina que, a les últimes eleccions municipals de 2008, decideix de mantenir-se en la segona volta, el resultat és una triangular que ha permès la tornada de JR. Banyuls es troba amb un batlle del qual 2 electors sobre 3 no volen!

... les ambicions verdaderes de JR són pla mes espantoses, la pitjor és la d'eixamplar el port

JR és batlle per 6 anys que això ens agradi o no! En una mica més de 2 anys, ha provat que malgrat la malaltia i els seus 78 anys, el seu credo és sempre el mateix: *«Je suis le maire, je fais ce que je veux!»* Des dels primers mesos, despeses i agressions del medi ambient se succeeixen: compra d'una estàtua de Maillol de desenes de milers d'euros, destrucció d'una magnífica passejada de pins a la vora mar, per no citar que aquests dos, perquè la llista ja és llarga! Però això no són que tapes, les ambicions verdaderes de JR són pla mes espantoses, la pitjor és la d'eixamplar el port. Ja en el moment dels seus precedents mandats tenia aquesta estúpida ambició! A més que seria una nova carnisseria paisatgística, allò agreujaria les conyerries perpetrades fa quaranta anys amb la disposició de la «marina» ! Molt feliçment en aquell temps el deute contractat sobre Banyuls era ja prohibitiu i cap banc no va voler concedir els préstecs necessaris.

Quinze anys més tard, Rède posa el projecte d'ampliació del port sobre la taula, amb la diferència inquietant que avui ha trobat potser la possibilitat de realitzar el seu fantasma gràcies a Bouygues*, que sembla tenir projectes sobre Banyuls. Per desgràcia, poc banyulencs s'inquieten de l'interès que aquest grup industrial té per al nostre poble, ni de les conseqüències que se'n poden desprendre tant per a la integritat del que queda encara d'un medi ambient qualificat de «remarquable» per la UNESCO, com per a la salut pública dels habitants. Hi ha ja 6 antenes relleu d'en Bouygues sobre Banyuls, de les quals almenys 2 no conformes perquè són massa prop de les cases, en consideració de la seva perillositat per la salut de les persones.

El pitjor s'ha de témer quan se sap que Rède ha dit un dia al curs d'una campanya electoral: *«Banyuls est à vendre et je suis le seul capable de bien le vendre!»* Això diu qui és en JR i quin amor té per Banyuls! Tant com aquest que fa fer la puta a seva nina! Amb en Bouygues, JR podrà realitzar els seus fantasmes més bojós. Tot benefici per als dos còmplices, però a quin preu per a Banyuls? Per qui sap que Jean Rède té tanta sensibilitat artística com un musclo i no té, és poc dir-ho, les capacitats intel·lectuals i afectives per comprendre la ànima profunda d'aquest poble de passat històric particular, el continuarà destruint, inexorablement, sense que els banyulencs no puguin o no vulguin parar-lo. Jean Rède té molts projectes de «destrucció», del qual alguns fan por als banyulencs com per exemple aquesta desviació del ban de al Rec del Flare, que, si es fes, agreujaria considerablement la seguretat dels riberencs en cas de grosses pluges. Aquests projectes seran evocats ulteriorment en aquest butlletí.

MARGARIDA AROLES

Membre d'Esquerra Republicana de Catalunya a Banyuls de la Marenda
**Bouygues és un grup industrial diversificat organitzat al voltant de 2 pols d'activitats : construcció i Telecomunicacions i mitjans de comunicació (Bouygues Telecom i TF1)*

Internacional

Islàndia: la revolució silenciada

En el temps de la informació, sorprèn veure el silenci que envolta la revolució pacífica islandesa.

REDACCIÓ

A finals de l'any 2008 i, arrel de la crisi financera, es col·lapsaven 3 dels principals bancs islandesos i el govern es veia obligat a nacionalitzar el primer banc del país i a intervenir-ne dos més. IceSabe, filial del banc nacionalitzat acumulava un deute a clients britànics i holandesos de 3.700 milions d'€. En aquells moments el deute total sumava 6 vegades el valor del PIB. El FMI pacta amb el govern un préstec de 2.100 milions € a canvi de retallar la despesa pública i de que Islàndia retorni a la Gran Bretanya i Holanda els diners als seus clients afectats per la fallida d'IceSabe. Començaven les protestes amb manifestacions diàries exigint la dimissió del govern, fins a provocar eleccions anticipades. A finals de 2009, el Parlament proposa una llei per a la devolució del deute d'IceSabe a pagar durant 15 anys i un interès del 5,5%. Fet que provoca el retorn de les protestes per exigir un referèndum, que guanyà el No. L'FMI congela temporalment el préstec i perilla la futura entrada del país a la UE.

El nou govern inicia una investigació per esclarir les causes i culpables de la crisi. A partir d'aquí s'executen detencions de banquers i querelles per valor de 2.000 milions d'€ a alts càrrecs executius imputats per frau. Islàndia dicta una ordre internacional d'arrest contra l'ex-president del Kaupthing. Així, es converteix en el primer país europeu que enlloc de premiar als banquers responsables de la crisi, els posa entre reixes.

Una reforma constitucional és en marxa i un nou referèndum sobre el pagament del deute es farà, però no serà l'exemple de l'enfrontament d'un poble al dictat de les finances la causa d'aquest silenci?

Internacional

Esquerra a Iparralde



Gilles Simeoni, Sabin Intxaurreaga, Joan Ridaura i Jojo Bidart

REDACCIÓ

El 22 d'octubre de 2010 tingué lloc a l'IUT de Baiona el segon Fòrum organitzat pel col·lectiu Autonomia Eraiki, sobre el tema "Autonomia i competències". La jornada comptava amb tres persones convidades per iniciar, animar i aportar elements de reflexió al debat: Sabin Intxaurreaga, membre d'Eusko Alkartasuna, antic conseller (ministre) de medi ambient del govern basc, Gilles Simeoni, elegit independentista a l'Assemblea Territorial de Còrsega i Joan Ridaura, president de la Federació d'Esquerra a la Catalunya Nord. En la seva intervenció Joan Ridaura va exposar el treball fet per Esquerra des de la Generalitat de Catalunya per la creació d'un Euro-districte entre les comarques gironines i la Catalunya Nord com a via possible, amb el marc jurídic actual, no únicament de desenvolupament econòmic, social i cultural, sinó també com a eina per a superar la divisió estatal que pateix Catalunya i la possibilitat de crear una Regió catalana transfronterera que dotés "de facto" a la Catalunya Nord d'un estatut particular sota paraigües de l'UE que té, en la superació de les fronteres, un dels seus objectius prioritaris.

Esquerra participa en el Fòrum sobre l'Autonomia organitzat per Autonomia Eraikin

Les posteriors intervencions de M. Brisson (UMP), A. Iriart (batlle i conseller cantonal, d'AB), dels consellers regionals A. Leiciaguecahar (EE) i J.J Lasserre (Modem) que, amb matisos diferents coincidien en la incomoditat del marc administratiu actual per a Euskadi Nord, així com la mateixa celebració del debat, amb representants de tot l'espectre polític, palesen la tasca feta pel conjunt del moviment abertzale en favor del reconeixement del poble basc.

L'endemà, a Makea, l'Amnistia Eguna. Dies de contrastos: mentre que la via del diàleg s'obre camí sobre el terreny, la resposta dels estats, la repressió, obliga a la realització de jornades solidaries. La jove Aurore Martin passaria poc després a la clandestinitat. El seu "delicte": militar en un partit polític abertzale i d'esquerres.

La tortura no és cultura!

La Corrida, patrimoni cultural immaterial de França.



La sang, la tortura i la mort, patrimoni cultural de França.

REDACCIÓ

Amb la inscripció de "la corrida" com a Patrimoni cultural immaterial, França diu al món quina és la seva concepció de la Cultura. Qui considera la tortura i mort d'un animal com un art ens recorda, inevitablement, al general franquista Millàn Astray i el seu famós crit "Muera la inteligencia! Viva la Muerte!".

L'Estat Francès opta per protegir la barbàrie i al mateix temps resta impassible amb d'altres tradicions molt

més lúdiques, pacífiques i participatives, com ara els correfocs, que risquen de desaparèixer per la seva manca de voluntat d'adaptar les normatives europees, o, pitjor encara, malgrat que les llengües regionals, com el català, pertanyen constitucionalment al patrimoni de França, persisteix la manca d'un marc jurídic que en garanteixi el seu ús, protecció, visibilitat i desenvolupament.

Europa

Desaparició de Flaix FM a la Catalunya Nord: ERC interpel·la Europa

REDACCIÓ

L'eurodiputat d'ERC Oriol Junqueras ha adreçat dues preguntes a la Comissió Europea sobre el tancament de les emissores del Grup Flaix a la Catalunya del Nord i una sobre la recepció de canals de TDT catalans. Concretament, Junqueras, que recorda que Flaix FM i Ràdio Flaixbac feia 20 anys que tenien "senyal normalitzat" a la Catalunya del Nord, pregunta a la Comissió què pensa fer amb aquesta mesura que va contra la diversitat lingüística, "un valor fonamental de la UE" recollit en diverses normatives. En l'altra pregunta apel·la als "elements transfronterers clars" per demanar mesures "invocant les llibertats de la UE d'establiment i prestació de serveis". Pel que fa a la pregunta sobre la TDT, Junqueras explica que només dues de les cinc comarques nord-catalanes reben els canals de TVC i invoca la directiva de Televisió sense Fronteres recordant que són els únics canals en català que fins ara s'hi rebien. Paral·lelament a l'espera de les respostes de la Comissió, Junqueras va introduir aquestes qüestions en el ple del novembre.

Patrimoni cultural

J. Portabella i "L'engany de la corrida"



Jordi Portabella presentant "L'engany de la corrida"

REDACCIÓ

Dos mesos després que el Parlament de Catalunya prohibís les curses de braus en el seu territori, Jordi Portabella era el passat mes de setembre a Perpinyà, a la llibreria Catalana primer i al Casal Jaume I després, per presentar el seu llibre "L'engany de la corrida", convidat per la FLAC 66 i Esquerra Republicana de Catalunya. En aquells moments pocs pensaven que poc temps més tard França declararia la corrida Patrimoni Cultural Immaterial.

"L'engany de la corrida" és un llibre breu, amè i rigorós on, des de un profund coneixement de la tauromàquia, Portabella desmunta un per un tots els enganys i justificacions que serveixen d'argumentari als defensors de "La Fiesta". Lluny dels tòpics, convida a la reflexió no únicament sobre la corrida, sinó també sobre com tractem les persones, el nostre entorn, els nostres animals...

Totes aquelles persones interessades poden comprar-lo a la seu d'Esquerra a Perpinyà. Preu: 10€

Lluitem pas en retreta per les retretes



REDACCIÓ

Era un inici, la lluita s'ha pas acabada.

Des d'abans de l'estiu, els treballadors de Catalunya Nord, actius, xomaires, retretats, pares i mares a la llar, estudiants, hem rotundament expressat el nostre rebuig a la reforma de les retretes que ens ha volgut imposar la patronal del MEDEF i de CGPME, secundada servilment per Sarkozy, Fillon, UMP i tota la dreta. A Perpinyà, a les vuit jornades d'acció, varem ser desenes de milers de manifestants, fent de la Fidelíssima la vila de l'estat francès amb la més gran proporció de manifestants. Per qui dubtaria o per respondre a l'intox patronal, és pas inútil denunciar les contra-veritats que la patronal i el govern matraquen per fer prendre al poble gats per llebres.

"Cal partir més tard a la retreta" L'edat mitja de "partença a la retreta" és el que es té quan hom vol fer efectiu el dret a pensió. Lo que importa és l'edat quan s'acaba l'activitat. El cessament d'activitat, en mitjana, és de 58.8 anys, i 6 assalariats sus de 10 són exclosos de la seva feina (xomatge, invaliditat, inactivitat o dispensa de cerca de feina) en el moment de liquidar la retreta. Molta gent, amb un curs laboral curt o esbocinat, sobretot les dones, demanen la retreta a 65 anys, per aconseguir la taxa plena, quan ja són a fora del mercat laboral. Recular l'edat legal de la retreta fa que les caixes de xomatge i de pre-retreta hauran de finançar a més lo que les caixes de retreta finançaran pas pus; a més, les períodes fora de feina abans l'edat legal de retreta se faran més

és imprescindible que els partits i entitats catalanes actuïn conjuntament amb les organitzacions sindicals d'aquesta terra

fa que les caixes de xomatge i de pre-retreta hauran de finançar a més lo que les caixes de retreta finançaran pas pus; a més, les períodes fora de feina abans l'edat legal de retreta se faran més llargues, amb recursos escassos o nuls.

"La vida es fa més llarga, cal treballar més temps" És pas nou que l'esperança de vida s'allarga. A més, l'esperança de vida en bona salut és molt més feble que la vida entera. Els joves incorporen de més en més tard el mercat laboral i molts assalariats, en majoria dones, tenen carreres a trossos sense les anualitats necessàries, quan les mateixes empreses giten els treballadors d'edat. L'allargament de la durada de cotitzacions o el trigar de l'edat legal de retreta portara doncs a reduir les pensions de la majoria.

"Els joves podran pas finançar les pensions dels ancians" Perquè els joves poguessin pagar les pensions dels vells, cal pas que estiguin al xomatge i i doncs que els vells deixessin els seus llocs de treball. Endarrerir l'edat de la retreta fa

llocs de treball. Endarrerir l'edat de la retreta fa mantenir el xomatge dels joves més que pagar les retretes. La retreta repartida fa que la generació treballant, havent beneficiat del treball dels ancians, serà mantinguda al seu torn. És aquest contracte inter-generacional que la patronal i el govern volen destruir.

"És impossible finançar les retretes" Els dèficits de les caixes de retretes és degut a l'obstinació d'apujar la quota sus de la riquesa produïda; Per aconseguir aquest finançament fins al 2050, cal 1,5 punt de més del PIB., a comparar amb la caiguda de 8 punts de la massa salarial aquests deu últims anys i els dividendes que han pujat de 3,2% del PIB al 1982 a més de 8,5 al 2007. El just és d'apujar la part dels salaris i pensions, atacant els profits. Sense apujar el cost del treball, reduint els profits del capital, amb una productivitat que s'ha multiplicat per 5 des dels anys 60, és pot mantenir la retreta per repartició amb voluntat política.

I ara? Tots els que hem lluitat per defensar les retretes, sabem que també hem lluitat i lluitem per millorar les nostres vides, per acabar amb un sistema que ens fa treballar més per guanyar més poc, que la fugida en davant per més temps al treball només pot portar a la devaluació del mateix treball. A la patronal li va més bé uns treballadors sotmesos pels salaris baixos i un temps de treball sempre allargat. Ens hem pas d'il·lusionar: després de recular la retreta, serà l'augmentació de la jornada, l'obligació del treball dels diumenge, els atacs contra els congets i altres...

Per Catalunya- Nord, és imprescindible que els partits i entitats que pretenen defensar la nostra identitat catalana inseparable del dret de viure i treballar decentment al país, actuessin conjuntament amb les organitzacions sindicals d'aquesta terra, com alguns ho han començat de fer aquest 6 de Novembre, tan al mati amb els sindicats que a la tarda en denuncia de l'anti-popular Tractat dels Pirineus.

Francesc Pougault

Sindicalista

Llibres

"El monestir proscrit", de Maria Carme Roca

JOAN-MIQUEL TOURON

La literatura catalana dins la seua evolució i reconstrucció post franquista, ha de descobrir aquests últims anys, la novel·la històrica, Maria Carme Roca en ha fet una especialitat. Joan Lluís Baulenas i Martí Gironell han escrit bests sellers en aquest gènere. Potser perquè una gran majoria dels catalans no han tingut accés a un aprenentatge escolar de la llur història, i troben dins la novel·la una manera agradable i lúdica d'aprendre qui som, d'on venim, per saber on volem anar. Dins aquest gènere ben especialitzat, trobem també una quantitat impressionant d'història novel·lada que passen en convents, monastirs i priorats. Aquest món tancat ha despertat les imaginacions dels nostres escriptors més que en cap altra cultura del món. Sovint són novel·les negres. Una tria que la gran mestra de l'enquesta criminal en llocs tancats, com l'Agatha Christie, podria envejar perquè crec que l'ha pas mai conreat.

Al principi del segle XI, una noia arriba al monestir de Sant Joan de Ripoll (avui dia conegut com a Sant Joan de les Abadesses). Vol fer-se monja per fugir d'un matrimoni imposat. D'altra banda, el cavaller que estima aquesta noia és a Còrdova lluitant al costat del comte Ramon Borrell I i altres dignataris catalans. Una butlla papal injusta i brutal expulsa les monges de Sant Joan de les Abadesses, les acusa de "meretrices de Venus" una novel·la trepidant que no podràs parar de llegir.

El monestir proscrit

Maria Carme Roca
Editorial Columna
Preu: 18,70 Euros

La meua Llibreria Catalana

El meu país és on puc comprar llibres en català



Joan Miquel Touron a la Llibreria Catalana

JOAN DANIEL BEZSONOFF

Tenim tota una relació particular amb la llibreria catalana de Perpinyà. Deixeu-me, doncs, explicar-vos la meua història. Tenia vint anys i no havia llegit cap llibre en català. Només havia desxifrat els articles de Pere Gratacos, Pere Verdaguer i Andreu Barrere. No sé com vaig arribar a saber que s'havia obert una llibreria catalana a la plaça dels Peluts.

Encara recordi la meua impaciència, el meu entusiasme en enfilarme pel carrer dels Agustins. Al primer pis, on se troba actualment el local dels companys d'Unitat Catalana, en Joan Miquel Touron, que no coneixia, seia rere una taula vora la finestra. A la petita sala enrajolada, els clàssics de les Millors Obres de la Literatura Catalana, color de crema, giraven en un expositor davant dels discos de Joan Manuel Serrat, Jordi Barre i Lluís Llach. Aquell dissabte, vaig comprar els

dos volums de la crònica de Ramon Muntaner, La nacionalitat catalana d'Enric Prat de la Riba, La plaça del diamant de Mercè Rodoreda i el meravellós disc que Serrat va dedicar als poemes de Joan Salvat Papasseit. Me'n vaig anar sense gosar entaular conversa amb l'amo i me'n vaig tornar cap a Nils amb els meus tresors. Aquesta llibreria, prehistòrica si la comparem amb l'actual de la plaça Joan Payrà que tots els vells perpinyanencs encara anomenaven plaça de la Banca, va representar per mi el vestíbul daurat d'un univers desconegut i fabulós. Vull que els joves d'ara, de demà i de demà passat puguin sentir la mateixa alegria que la meua i no hagin de baixar a Figueres o Girona.

Josep Pla deia "el meu país és on quan dic bon dia, em responen bon dia". Podríem afegir "el meu país és el lloc on puc comprar llibres en la meua llengua."

esquerra Cat Nord

és una publicació d'Esquerra Republicana de Catalunya-Catalunya Nord

Amb la col·laboració de Margarida Aroles, Joan-Daniel Beszonoff, Maria Planes, Francesc Pougault, Joan Ridaura i Hereu i Joan-Miquel Touron

Esquerra-Catalunya Nord

11, Carrer de les Fàbriques grans
66.100 Perpinyàcatalunyanord
Tèlèfon 04 68 59 68 05
catalunyanord@esquerra.org
www.esquerra.cat/catalunyanord


esquerra